

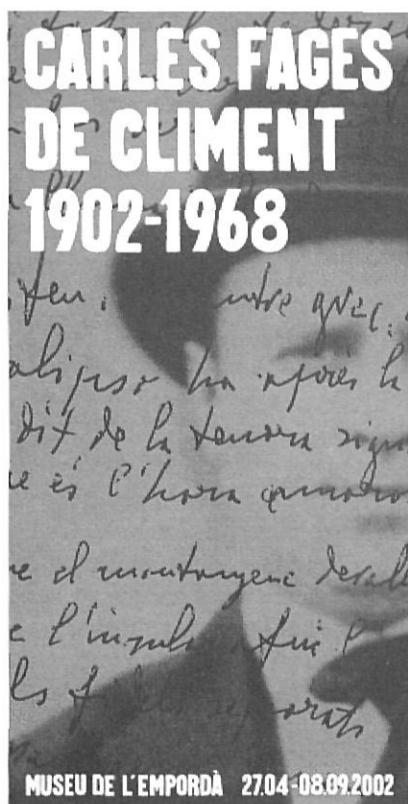
Recreació de Fages de Climent

L'exposició: «Carles Fages de Climent (1902-1968). Poètica i mítica de l'Empordà» és oberta al Museu de l'Empordà de Figueres, del 27 d'abril al 8 d'agost de 2002.

L'exposició, una de les principals activitats del centenari i del naixement de Carles Fages de Climent, vol acostar la figura de l'escriptor a les generacions més joves, d'una banda, i de l'altra intentar pal·liar el desconeixement que se'n té més enllà de l'Alt Empordà (és per això que la mostra s'oferirà a Girona aquesta tardor i a Barcelona l'any vinent).

El muntatge, que ha anat a càrrec d'Enric Pujol i Rafael Pascuet, es planteja a través de nombroses fotografies i objectes molt significatius: des d'un llibre de receptes de la seva mare a les primeres edicions de les seves obres; fins i tot s'hi recrea la Fonda Roca de Figueres, cenacle literari dels anys seixanta freqüentat per Fages. Alguns epigrames, la part més popular i coneguda de la seva obra, acompanyen el visitant pels diversos àmbits que s'hi poden trobar.

La part biogràfica i literària es divideix en cinc apartats: «Infantesa i joventut (1902-1919)»; «Un jove escriptor promesa (1920-1935)»; «Guerra i postguerra (1936-1945)»; «Època de maduresa (1946-1958)» i «Els darrers temps (1959-1968)». Hi podem veure la seva relació amb els mestres dels noucentisme,

especialment Eugeni d'Ors, la seva presència als cercles literaris de Barcelona, el ressò de les seves primeres publicacions, com també el desencís per no haver-se sentit reconegut en aquestos mateixos cercles i el seu posterior retorn a l'Empordà.

L'exposició fa un repàs exhaustiu de la seva obra (els motius, les influències...), de la recreació plàstica que diversos artistes n'han fet (quadres, il·lustracions de llibres, gravats), i també de la relació de l'escriptor amb pintors figuerencs com Dalí o Evarist Vallés. Clou la mostra un vídeo amb testimonis de persones que el van conèixer.

Antoni Cobos

El sí i el no de la Casa Albertí

El 4 de maig va ser inaugurada a Sant Feliu de Guíxols la Casa Albertí, on el pintor va viure els seus últims anys i on ara s'exposa de forma permanent la seva obra.

Josep Albertí (Sant Feliu de Guíxols, 1913-1993) va ser un artista en el sentit més ampli de la paraula. De fet, se'l podria definir d'aquesta manera si considerem que estava dotat per al cant —tenia veu de baix i admirava Miguel Fleta— i que conreava la poesia —sentia devoció per l'obra de Verdaguier, sant Joan de la Creu i santa Teresa—. Però també, és clar, perquè és recordat sobretot per haver estat un pintor autodidacte, instintiu i en absolut academicista, més o menys identificat amb l'expressionisme, i que idolatrava Vincent van Gogh, El Bosco, Ernst, Kandinsky o Munch, entre moltes altres.

El pintor guixolenc —que, com a bon artista, ha estat definit pels seus amics com un home excèntric, arrauxat, indisciplinat i sensible— no va començar a pintar d'una forma assídua i perseverant fins després de la Guerra Civil Espanyola. La seva primera exposició data de 1953, i, a partir d'aleshores, va exposar en més de cinquanta ocasions arreu d'Espanya, les fronteres de la qual va traspasar a final dels anys seixanta, en què els seus llenços van poder ser admirats a sales de Zuric i Lausana.

Abans de morir, el 1993, Albertí va llegar a la ciutat la casa on havia viscut els últims anys de

la seva vida. De 1995 a 1998, els seus quadres es van ubicar a la Sala Albertí, dins el Museu d'Història, a la seu del monestir de Sant Feliu de Guíxols. Tanmateix, quan el 1998 s'enretirà la seva obra per incloure-hi les dependències de l'Escola de Turisme de la Universitat de Girona, l'Ajuntament va posar en marxa el que havia estat una iniciativa dels amics del pintor: rehabilitar l'habitatge que cedí a la ciutat per tal que hi quedessin exposades permanentment les seves teles: la Casa Albertí.

I, finalment, el proppassat 4 de maig de 2002, la Casa Albertí ha estat inaugurada. L'espai d'aquest edifici està dividit en un àmbit d'exposició permanent, al primer pis, i un altre d'exhibicions temporals complementàries, a la planta baixa. El primer àmbit consta d'una trentena d'olis, quatre aquarel·les i alguns dibuixos que pertanyen al fons de l'Ajuntament, i el segon es nodreix de l'aportació de vuit quadres de col·leccions particulars. Amb tot, la mostra no es limita a les creacions pictòriques i els cartells de Josep Albertí, sinó que a més

reconstrueix el seu univers personal per mitjà d'escrits, poemes i fotografies, la qual cosa ajuda a percebre la seva personalitat artística en una dimensió global.

Ara bé, cal afegir, per una banda, que la casa no està oberta al públic amb un horari fix, i, per l'altra, que l'observador extern pot tenir la impressió que la funció de l'espai no ha estat determinada amb prou claredat. És cert que estan programades visites guiades per a un futur proper —probablement de juny a setembre d'enguany— que permetran tenir-hi accés; això no obstant, a efectes reals i ara com ara, l'exposició està tancada per al visitant eventual. Pel que fa a la distribució de l'espai, val a dir que la planta baixa comparteix aproximadament el 50% de la superfície amb el Servei Municipal d'Educació, amb tots els avantatges i desavantatges que això pugui comportar.

La directora del Museu de Sant Feliu, Sílvia Alemany, matisa la situació. Actualment —afirma—, els grups interessats poden concertar visita, mentre que els particulars són atesos pel personal del Servei d'Educació, que obre les portes els matins de dilluns a

divendres. La directora atribueix el problema a la manca d'un operari estable destinat exclusivament a l'exposició, però aclareix, d'altra banda, que no està previst des de l'Ajuntament que s'inverteixi en la creació d'aquesta plaça. En referència a l'emplaçament d'Educació, afegeix que tampoc no se'n preveu un trasllat ni a curt ni a llarg termini. Malgrat tot, sosté que es treballa perquè, de cara al 2003, la Casa Albertí romanguí oberta tots els caps de setmana de maig a octubre.

Pitu Solà

Canigó, entre tres parets

El 16 de maig es va estrenar a Girona *Canigó*, espectacle escènic amb il·lustracions musicals per a orquestra, en ocasió de l'any Verdaguer.

«No sé si sabs que a Figueras en motiu de les Festes de Santa Creu s'hi farà una cosa notabilíssima [...] S'ha organitzat allí una representació al aire lliure i a tot gasto del Poema Canigó. La cosa sembla que's fa am molt de seny i promet ser un vertader aconeteixement artístic». La citació pertany a una carta del 1910 de l'arquitecte Rafael Masó a la seva promesa, i enguany, gairebé cent anys més tard, a Girona se'n va recuperar el repte, el repte d'adaptar el magne poema de Verdaguer a l'escenari. Si llavors el van assumir Adrià Gual i el seu Teatre Íntim, Josep Carner en féu la versió teatral i un jove Jaume